

1.

Er zijn veel dingen waar ze rekening mee moet houden. Welke dat zijn valt nooit te voorspellen, maar het tegenwicht dat ze moet bieden aan wat zich voordoet is altijd hetzelfde: door kalm, rustig, liefdevol en voorspelbaar te zijn, dat laatste vooral. Hoewel de temperatuur in het appartement net iets lager is dan ze zou willen, voelt het vooruitzicht van Juno's komst als warmte. Ze pakt radijs, wortel, komkommer – rood, oranje, groen; kleurrijk eten is gezond. Malse labkip voor de eiwitten en rode vitarijst. Snijplank, mes, kruiden, olie, pan en schaal – bestek, borden, waterglazen.

De gedachten die haar beheersten tot de klok haar aanspoorde tot actie joelen nog even door op de achtergrond, maar ze worden steeds minder goed verstaanbaar en trekken zich verongelijkt terug als haar brein zich voegt naar haar handelingen: wassen, kruiden, snijden, bakken. Tot ze beseft dat het gebeurt en het spreekkoor weer begint, spottend, drenzend. Haar bewegingen stokken. Ze kantelt het lemmet van het mes, vangt de flikkering ervan onder de lamp boven het aanrecht. Het zou geslepen moeten worden.

De zoemer beneden gaat. Ze zet het kooktoestel laag, drukt op de knop in de gang en opent alvast de deur naar de overloop. Puffend als een honderdjarige hijst Juno zich hand over hand aan de ronde houten leuning de laatste trap op naar het appartement.

‘Ben je moe, lieverd?’ vraagt ze. Ze tilt het rugzakje van haar schouders, Juno maakt slangachtige bewegingen om zich er nog sneller van los te maken.

‘Ja. Weet je, mamma, pappa is zó vermoeiend. Mag ik in mijn bubbel?’

‘Eerst eten, het is bijna klaar.’

‘Ik heb toch al gegeten.’ Juno kijkt haar meewarig aan van onder haar te lange pony, ze moet naar de kapper.

Even geen knuffels, waarschuwt haar houding, geen ‘mamma-je-bent-de-liefste-van-de-hele-wereld’; haar dochter is zojuist uit een andere wereld gevallen en ze moet eerst landen, het terrein verkennen en kijken of dezelfde regels er nog gelden als toen ze vertrok. Anders dan zichzelf is Juno overal op voorbereid en ze zou niet knippen met haar ogen als haar moeder een trol geworden was.

Ze slikt de woorden in die ze zou willen zeggen. ‘Wat heb je gegeten? Lust je nog iets?’

‘Nuggets en patat. Mag ik in mijn bubbel?’

‘Heb je bij pappa al gebubbeld? Wat hebben jullie gedaan?’

‘Het is zon-dag.’ Er trilt iets in haar hoger wordende stem. ‘Op zondag mag ik langer bubbelen.’

‘Ja, je mag in je bubbel. Maar vertel eerst eens, hoe was het bij pappa?’

‘Leuk.’ Juno is al bij haar slaapkamer en knalt de deur achter zich dicht. ‘Sorry,’ klinkt het gedempt voor ze er iets van kan zeggen.

Twijfelend hangt ze boven de open pan, de stoom verhit haar gezicht. Vochtige slierten haar kleven tegen haar voorhoofd. Haar eetlust is verdwenen. Morgen opwarmen, besluit ze, al weet ze dat Juno het zal proeven. Ze doet haar best om het niet belangrijk te vinden, neemt het bordje rauwkost en klopt op Juno’s deur alsof haar dochter vijftien is in plaats van vijf.

‘Mag ik er ook in?’

‘Natuurlijk.’ Juno glimlacht minzaam. Ze vergroot het transparante koepelscherm waar ze in zit met een zwaai van haar arm, zodat haar moeder erin past. ‘Maar dit is een heel moeilijk spel, ik weet niet of je het begrijpt. Zal ik een filmpje aanzetten?’

‘Doe maar.’

‘Ik maak dit eerst even af, hoor.’

Bewonderend humt ze terwijl Juno als een geroutineerd sportverslaggever uitlegt wat ze aan het doen is. Wanneer ze zichzelf heeft uitgeroepen tot winnaar van het spel en de animatiefilm van start gaat, leunt ze tegen haar moeder aan en begint de worteltjes systematisch weg te knagen.

Het is krap en warm samen op de zitzak, waar de ritselende vulkorrels zich verraderlijk onder haar verplaatsen; ze moet zich telkens schrap zetten tegen het gewicht van haar dochter en gaan verzitten om niet weg te glijden. Haar gedachten dwalen weer af, ze heeft deze film al eens gezien, iets over avontuurlijke muizen met irritant schelle stemmetjes. Dat Juno zo nu en dan een commando roept om de verhaallijn te wijzingen, doet niets af aan de voorspelbaarheid van de teksten en beelden. Blijkbaar is dit wat kinderen leuk vinden.

Ze kust de vochtige, springerige krulletjes bij Juno's oor, snuift door een zweem van bakvet haar dochters eigen, typische geur op, iets luchtigs en warm: zonneshijn en paardenbloempluis op een vroege zomerochtend. Juno giechelt en draait haar hoofd weg, haar paardenstaartje zwiept in haar gezicht.

Haar dochter graait naar het bordje en begint rondom kleine stukjes van elk komkommerschijfje af te bijten. Als ze allemaal van geschulpte randjes zijn voorzien, eet ze de waterige middengedeeltes.

‘Neem jij de radijs maar.’

‘Goed schat, dank je wel.’ Haar stem klinkt een beetje schor, alsof ze al heel lang niets gezegd heeft.

Juno kijkt op. ‘Het loopt goed af, hoor, mamma. Daar zorg ik voor.’

Voor het slapengaan vertelt zij een verhaal over een kaboutertje dat toevallig ook Juno heet en dat een muisje ontmoet dat lijkt op de heldin uit de film. Het muisje en het kaboutertje helpen een kikkertje dat de weg naar de sloot was kwijtgeraakt en ze worden alle drie dikke vrienden. Erna gaat Juno zonder veel tegensputteren slapen.

In het midden van de vierkante woonkamer staat de lompe hoekbank naar de bubbelhub toegekeerd. Sinds Juno op de leeftijd is dat ze een eigen bubbel mag hebben, opent zij hem nog maar zelden. Ze loopt eromheen en kijkt uit over de donkere stad. Het onderkomen dat ze bijna zes jaar geleden iets te haastig heeft aanvaard, betekent voor haar dochter thuis, maar het is een tussenstation op de weg naar haar echte leven, hun gezamenlijke leven.

Nadat ze had besloten Jason uit haar leven te snijden als een passant die

door het beeld liep van een verder perfecte vakantiefoto wist ze precies wat ze zou gaan doen. Dat veranderde toen hij vorig jaar al dat geld kreeg. Sindsdien laten de gedachten aan een heel ander scenario om haar plannen te verwezenlijken haar niet met rust.